

Biblická hodina – 16.04.2026

Suspírium: „Hospodin sa ho spýtal: „Či je to správne, že si sa rozhneval?“ (Jon 4,4) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 1: „Kto nepočúva rady bezbožných, ...“

Modlitba: Nebeský Otče náš, ďakujeme Ti, že si Bohom očistenia a nového začiatku. Ďakujeme, že si už v Starom zákone pripravil cestu pre očistenie nečistého človeka a ukázal si, že uzdravenie a očistenie prichádza od Teba. Ďakujeme Ti za nášho Pána, Ježiša Krista, Ktorý uzdravil malomocného a poslal ho ku kňazovi, aby sa naplnil zákon a aby to bolo svedectvom pre iných. Ďakujeme, že v Ňom prijímame nielen vonkajšie, ale aj vnútorné očistenie. Pane náš, prosíme Ťa, očisti aj naše srdcia. Preskúmaj náš život a ukáž nám všetko, čo nás oddeľuje od Teba. Daj nám pokoru prijať Tvoje dielo v nás a poslušnosť kráčať cestou očistenia. Požehnaj našu biblickú hodinu, aby sme Tvojmu Slovu nielen rozumeli, ale aby menilo aj náš život. Uč nás žiť v Tvojej milosti s čistým srdcom pred Tebou. Prosíme v mene Ježiša. Amen.

Biblický text: Tretia kniha Mojžišova 14. kapitola 1-32. veršov: *„Hospodin povedal Mojžišovi: „Toto je zákon o malomocnom na deň jeho očisťovania: Privedú ho ku kňazovi. Keď kňaz vyjde z tábora a pri prehliadke zistí, že príznak choroby sa malomocnému zahojil, rozkáže priniesť za očisťovaného dva živé čisté vtáky, cédrové drevo, karmazínové farbivo a yzop. Kňaz rozkáže jedného z vtákov zabiť nad hlinenou nádobou, v ktorej je pramenitá voda. Potom vezme živého vtáka, cédrové drevo, karmazínové farbivo a yzop a toto všetko namočí do krvi vtáka zarezaného nad pramenitou vodou. Kňaz sedemkrát pokropí očisťovaného od malomocenstva, čím ho očistí. Živého vtáka vypustí do poľa. Očistený si operie šaty, oholí si celé telo, umyje sa vodou a bude čistý. Potom smie vojsť do tábora, ale sedem dní bude bývať mimo svojho stanu. Na siedmy deň si oholí hlavu, bradu, obočie a celé telo; vyperie si šaty, umyje sa vodou a bude čistý. Na ôsmy deň vezme dva bezchybné baránky, jednu bezchybnú ročnú ovečku a tri desatiny efy jemnej múky zamiesenej s olejom na pokrmovú obeť a jeden lóg oleja. Kňaz, ktorý očisťuje, postaví očisťovaného človeka s tým všetkým pred Hospodina ku vchodu do stanu stretávania. Potom kňaz vezme jedného baránka a prinesie ho na obeť za vinu, pridá lóg oleja, a tým vykoná podávanú obeť pred Hospodinom. Baránka zareže na mieste, kde sa zabíja obeť za hriech a spaľovaná obeť, na svätom mieste, lebo kňazovi patrí obeť za hriech i obeť za vinu. Je to svätosväté. Kňaz vezme trochu krvi z obety za vinu a potrie očisťovanému lalôčik pravého ucha a palec pravej ruky i palec pravej nohy. Potom kňaz vezme z lôgu oleja a naleje ho na dlaň svojej ľavej ruky. Do oleja vo svojej ľavej dlani si kňaz namočí prst pravej ruky a sedemkrát*

ním pokropí pred Hospodinom. Z oleja, čo mu zostal na dlani, kňaz očisťovanému potrie lalôčik pravého ucha, palec pravej ruky a palec pravej nohy. Urobí to na mieste, kde je krv z obety za vinu. Zvyšný olej na dlani kňaz vyleje na hlavu očisťovaného človeka. Tak kňaz zaňho vykoná obrad zmierenia pred Hospodinom. Kňaz pripraví obetu za hriech a vykoná obrad zmierenia za toho, kto sa očisťuje zo svojej nečistoty. Potom zareže zviera na spaľovanú obetu. Kňaz napokon prinesie spaľovanú obetu a pokrmovú obetu na oltár. Tak zaňho vykoná obrad zmierenia a bude čistý. Ak je spomenutý človek chudobný a nemá na to, nech vezme jedného baránka na podávanú obetu za vinu, aby vykonal obrad zmierenia za seba, ako aj desatinu jemnej múky zamiesenej s olejom na pokrmovú obetu a lóg oleja. Nech prinesie ešte dve hrdličky alebo dva holúbky, na čo má. Jeden bude na obetu za hriech a druhý na spaľovanú obetu. Na ôsmy deň to prinesie za svoje očistenie kňazovi ku vchodu do stanu stretávania pred Hospodina. Kňaz vezme baránka na obetu za vinu i lóg oleja a tým vykoná podávanú obetu pred Hospodinom. Kňaz zareže baránka na obetu za vinu, potom vezme trochu krvi z obety za vinu a potrie očisťovanému lalôčik pravého ucha a palec pravej ruky i palec pravej nohy. Kňaz si z oleja naleje do ľavej dlane a prstom pravej ruky kropí pred Hospodinom sedemkrát olejom z ľavej dlane. Kňaz potom potrie olejom z dlane lalôčik pravého ucha očisťovaného, palec pravej ruky i palec pravej nohy. Urobí to na mieste, kde je krv z obety za vinu. Zvyšný olej z dlane vyleje kňaz na hlavu očisťovaného. Tak zaňho vykoná obrad zmierenia pred Hospodinom. Potom pripraví buď jednu z hrdličiek alebo jedného z holúbkov, podľa toho, na čo mal. Podľa jeho možností bude teda jedno na obetu za hriech a druhé na spaľovanú obetu spolu s pokrmovou obetou. Tak vykoná kňaz obrad zmierenia za očisťovaného pred Hospodinom. Toto je zákon pre toho, kto bol postihnutý príznakom malomocenstva a nemá na výdavky spojené s očisťovaním.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Situácia malomocného človeka je dramatická a výrečná. Je charakterizovaná úplnou bezmocnosťou – „malomocný človek mohol iba znečisťovať.“ Čohokoľvek sa dotkol, stalo sa nečistým. Malomocný nie je „slabý“, ale úplne neschopný konať. Sám nemohol nič urobiť, priniesť, obetovať ani sa priblížiť. Bol odkázaný na iných. Všetko sa muselo udiť za neho. Nemá zmysel hovoriť o „konaní“ v súvislosti s ním. Jeho vnútorný stav bol ešte zložitejší: osamelosť, vylúčenie: „sto rokov samoty“ a túžba po oslobodení. Toto je obraz človeka žijúceho v hriechu. Nie je „trochu chybný“, ale úplne bezmocný. Hriech nie je len čin, ale stav. Malomocnému „stačilo vedieť o svojej chorobe, všetko ostatné je Božia vec.“ To je v podstate evanjelium v skratke.

Jediným zdrojom pomoci pre hriešneho človeka je Boh. Malomocný mal jedinou nádej, a to mocného Pána. Proces očistenia je zjavný: kňaz ho vykonáva,

malomocný nerobí nič. Vykúpenie nie je ľudský výkon, ale Boží čin. Úloha kňaza je kľúčová: on vychádza za tábor, on skúma, on prikazuje, on vykonáva obrad a on vyhlasuje za čistého. (viď. Mt 8,4) Tu môžeme rozpoznať nášho Pána, Ježiša Krista: „zostúpil“ do sveta hriechu, prišiel tam, kde sme boli my, ako milosrdný Samaritán, a urobil prvý krok. Nie my nachádzame Boha, ale On prichádza k nám. Začiatok vykúpenia: Boží krok smerom k nám. Kristus stojí v centre diania. V centre nie je „proces“ očistenia, ale jednorazový Boží základ: krv. „Kňaz prikázal – a stalo sa.“ Opakujúcou sa myšlienkou úseku je, že kňaz prikazuje. Všetko sa deje podľa jeho slova. Malomocný sa nemôže dotýkať, prinášať ani obetovať. Základ spásy: Božie slovo. Nie pocit, nie výkon, ale: „to, čo Boh povedal.“ Ústredná pravda: bez preliatia krvi niet očistenia. „Krvou z rozjatrejších rán moje hriechy obmy sám,...“ (341. pieseň 2. verš). To ukazuje na Kristovo dielo: zmierenie, úplné zadosťučinenie, vážne branie ľarchy hriechu. Na kríži sa súd stal požehnaním. Výrok ľudu: „Jeho krv na nás...“ sa stal vykúpením. Hriech nie je „malá chyba“, ale smrteľná realita. Riešením nie je sebazlepšovanie, ale čin vykonaný Kristovou krvou. Boh teda súdi a zároveň uzdravuje. Kňaz vyhlasuje za čistého. To môže vysloviť iba Boh. Boh odsúdil hriech a očistil hriešnika. Kristus zomrel a vstal z mŕtvych, preto Otec vyhlasuje za spravodlivého každého, kto uveril a verí iba v Neho. Preto nezáleží na tom, čo o sebe cítim, ale čo o mne hovorí Boh. Dôležité je zdôrazniť: malomocný neurobil nič, necítil „dosť“, nič nedokázal. Stačilo, že poznal svoj stav. Spása nie je výkon, ani duševný stav, ale milosť.

Konanie prichádza až po očistení. Pranie šiat, umývanie tela, odstránenie ochlpenia a sedem dní odlúčenia. Dôležité poradie: najprv krv, potom voda. Súvislosti: 1Kor 6,11; Ef 1,6; 1Jn 5,6–8 (Duch, voda, krv). Posvätenie je dôsledok, nie podmienka. Najprv milosť, potom zmena. Príklad Naámána je kľúčový. Naámán bol veľký človek, a predsa musel urobiť jednoduchú vec, ponoriť sa do Jordánu sedemkrát. Nie „výnimočné“ je dôležité, ale poslušnosť. Urobiť to, čo Boh hovorí, to je výnimočné. Zostať tam, kde treba, aj keď sa to zdá jednoduché alebo ťažké.

Smrť starého človeka a nový život. Obrazy obradu: odstránenie vlasov, brady, obočia, vypranie šiat, umytie tela. Stará prirodzenosť je odsúdená na smrť, je potrebné úplné „vynulovanie“. Nie opravovanie, ale nový začiatok. Boh považuje staré za mŕtve. Niet jemného zaobchádzania, nedá sa to maskovať: „od hlavy po päty vtedy“, „nečistý stav“. To nie je preháňanie, ale biblický realizmus. Milý brat! „Čo je to, čo ešte chceš pridať?“ „Veríš, že k tomu nemôžeš nič pridať?“

Prinášanie obetí a koreň hriechu. Prvá: obeť za hriech. Súvislosť medzi chorobou a hriechom. Kristus nelieči iba príznaky, ničí koreň ako Baránok Boží. Boh nedáva povrchné riešenie, ale radikálne vyslobodenie.

Obeť chudobného človeka. Je dôležitou súčasťou živého slova. U Boha nikdy nerozhoduje „spôsob“, ale to, čo človek má. Baránok? Baran? Býk? Dva vtáčiky?

Boh prijíma. Aj pri Ježišovi Kristovi boli prinesené dva vtáky. Boh nehľadá na množstvo, ale na srdce.

Obeť nie je len očistenie, ale aj návrat do spoločenstva. Znovu v spoločenstve. Znovu medzi nami. Znovu život. Znovu vzťah. Boh sa stará o malomocného, chudobného, silného aj slabého. Ale človek chce Božie požehnanie, nie Boha. Živí nás Kristovo dielo každý deň? Vychádzajú naše obete vďaka z Neho?

Biblický text: List apoštola Pavla Rimanom 2. kapitola 1-10. veršov: „*Preto nech si ktokoľvek, keď súdiš, nemáš ospravedlnenie. Lebo v čom súdiš iného, v tom odsudzuješ samého seba, veď ty, ktorý súdiš, robíš to isté. Vieme však, že Boží súd je podľa pravdy proti tým, čo robia takéto veci. Človek, ty, čo súdiš tých, čo páchajú takéto veci, a sám robíš to isté, myslíš si vari, že ty unikneš pred Božím súdom? Alebo opovrhuješ bohatstvom jeho dobroty, trpezlivosti a zhovievavosti a nevieš, že Božia dobrota ťa vedie k pokániu? V zatvorenosti svojho nekajúceho srdca si zhromažďuješ hnev na deň hnevu a zjavenia Božieho spravodlivého súdu. Boh odplatí každému podľa jeho skutkov: večným životom tým, ktorí sa vytrvalosťou v dobrom konaní usilujú o slávu, česť a nepominuteľnosť, ale hnevom a rozhorčením tým, ktorí zo sebeckva neposlúchajú pravdu a oddávajú sa nepravosti. Súženie a úzkosť doľahne na každú dušu človeka, ktorý koná zlo – najprv Žida, ale aj Gréka, no sláva, česť a pokoj sa dostane každému, kto koná dobro – najprv Židovi, ale aj Grékovi;...“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Apoštol Pavol v dnešnom prečítanom texte začína opisom človeka, ktorý súdi. Jozef Roháček to prekladá slovami: „Ó, človek...“ Takto nás apoštol oslovuje. Človek žije v zvláštnom rozpore: druhých ľahko posudzuje, no voči sebe je zhovievavý. To, čo nás na druhých poburuje, vo vlastnom živote považujeme za maličkosť. Toto je obraz slabého človeka: druhých odsudzuje, seba ospravedľňuje. Psychológia to nazýva projekciou (Sigmund Freud): to, čo nechceme vidieť na sebe, odsudzujeme na druhých.

Základná otázka však nie je, kto súdi, ale kto je sudca. Kto sedí na sudcovskej stoličke? Kto vynáša konečný rozsudok nad nami? Odpoveď je jednoznačná: Boh je sudca. Naše vlastné ospravedlnenie pred Ním neobstojí. Naše výhovorky nestačia. Kľúčová pravda teda znie: **pred Bohom nemáme výhovorku.**

Omyl človeka spočíva v tom, že zneužíva Božiu dobrotu. Často si myslíme: „Boh je dobrý...“, „Boh aj tak všetko odpustí...“ No Písmo Sväté nás varuje: **Božia dobrota nás neospravedľňuje, ale vedie k pokániu.** Prečítajme si doma Žalm č. 103.: Boh je milostivý a milosrdný.

Vstupujeme na nebezpečnú pôdu, keď zatvrdilé srdce hovorí: „ešte je čas“, „súd mešká“. No v skutočnosti nemešká. len jeho čas je skrytý. Boží súd je nevyhnutný. Boží súd je spravodlivý. Boží súd bude verejný.

„Boh odplatí každému podľa jeho skutkov.“ To otvára vážnu otázku: viera alebo skutky? Biblická odpoveď znie: ospravedlnenie je z viery, ale viera sa stáva viditeľnou v skutkoch. Súd nerozhodne o tom, čo sme hovorili, ale o tom, ako sme žili. „Nie skutky nás zachraňujú, ale odhaľujú pravosť viery.“ (List Jakuba)
Pred nami sú dve cesty – a dva konce (R 2,7–10). Pavol kladie vedľa seba: večný život, hnev a trest. Kam smeruje náš život?

Dnes pred nami stoja vážne otázky sebareflexie:

- Odsudzujem druhých, zatiaľ čo seba ospravedlňujem?
- Sú v mojom živote skutky vychádzajúce z lásky?
- Mám radosť zo služby?
- Je na mojom živote viditeľné Božie požehnanie?
- Žijem v pravde alebo v sebaklame?

Kristova cesta je jasná. Ježiš učí: „Miluj svojho blížneho ako seba samého.“ To znamená: nesúď, ale miluj; neoznačuj nálepkami, ale pozdvihuj; nezaraduj do škatuliek, ale snaž sa porozumieť. Kde je v nás Kristova citlivosť voči blížnemu, ktorého vidíme?

Z Pavlových úst zaznieva hlboká výzva k pokániu: opustime zlú cestu, zídme zo sedadla posmievačov, zostúpme zo svojej pýchy. Namiesto súdenia si vyberme odpustenie.

Ježiš nás aj dnes volá k bdelosti. Jeho podobenstvá nás varujú: Ženích prichádza – ale čas nepoznáme. Nebuďme ako boháč v Ježišovom podobenstve (Lk 12,13–21). Nejde o to, kedy príde, ale či sme pripravení.

„Ó, človek...“ – volá apoštol Pavol.

Každý, kto robí zlé... a každý, kto robí dobré... stojí pred Bohom. Odporuješ Bohu, alebo sa podriaďuješ Jeho vôli? Stíšme sa a pýtajme sa: Pane, kde súdim druhých? Z čoho sa mám kajať? Kde mám viac milovať? Lebo Božia dobrota nás aj dnes vedie k pokániu.

Slová apoštola Pavla sú priame, presné, možno aj tvrdé. Nie sú teoretické, ale konfrontujúce. Hovorí otvorene o sebaklame. Drží človeka v napätí: súd alebo milosť – a napokon vedie k pokániu. Kde súdim? Kde sa ospravedlňujem? Kde ma Boh volá k pokániu – práve teraz? Apoštol Pavol nehovorí „príjemne“, ale budí zo spánku. Neučí len rozum, ale formuje svedomie.

Záverčná modlitba: Nebeský Otče náš, ďakujeme Ti za Tvoje slovo, ktoré nás dnes oslovilo. Vyznávame pred Tebou, že často súdime druhých, a pritom sme slepí voči vlastným chybám. Odpusť nám našu pýchu, sebaklam a tvrdosť srdca. Pane, nauč nás pokore. Daj nám citlivé srdce, ktoré nehľadá chyby, ale miluje, odpúšťa a pozdvihuje. Ďakujeme Ti za Tvoju dobrotu, ktorá nás neodsudzuje, ale vedie k pokániu. Daj, aby sme túto milosť nezneužívali, ale aby sme sa k Tebe úprimne obrátili. Priprav naše srdcia na deň, keď predstúpime pred Teba. Daj, aby sme žili vierou, ktorá sa prejavuje v skutkoch lásky. Pane, ukáž nám, kde sa

máme zmeniť, kde máme viac milovať, a kde máme opustiť svoje zlé cesty. V mene Ježiša Krista Ťa prosíme, Ktorý je cesta, pravda a život, vypočuj nás. Amen.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Bud'te milosrdní, ako je milosrdný aj váš Otec.“ (Lk 6,36) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 484: „Žije môj Spasiteľ,...“

Milan Rúfus Nezastaviteľný

Nezrušiteľný príchod
dôsledku po príčine
má meno Božia spravodlivosť.
Súd Boží - a nič iné.
Že príliš mešká, ťažkáme si,
my, ľudských odplát lakomí.
Ale Boh nie je dieťa času.
On ho má viacej ako my.
Nezľahčíme to vo falši,
že čosi škrípe v starej Božej dielni.
Krok Boha býva pomalší.
Pomalší, ale nezastaviteľný.